

τυμόνας. Διὰ τινος ἀνανεωθέντος ῥωμαϊκοῦ μηχανήματος, ἔβλεπε τις ἐνίοτε ἡμιανοιγομένην τὴν ὄροφὴν καὶ κατερχομένους πίνακας καὶ τραπέζας συνεσκευασμένας, μετὰ δὲ τὴν κατάδασιν ταύτην ἡ στέγη ἐκλείετο καὶ πάλιν. Μέγα μέρος μαγειρικῶν συνταγῶν, μ' ὄλας τὰς ἐπελθούσας περιπλοκάς καὶ νοθείας, προήρχετο ἀπὸ τὴν ἀρχαϊκὴν ταύτην τέχνην ἀναπτυχθεῖσαν πρῶτον εἰς τὰς αὐλάς καὶ παρὰ τοῖς σατράπαις τῆς Ἀσίας, τροποποιηθεῖσαν ἀκολούθως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, αὐξηθεῖσαν δὲ καὶ ἐκλεπτυνθεῖσαν ὑπὸ τῶν γαστριμάργων Ῥωμαίων ἦτοι ἀπὸ τοῦ Λουκούλλου μέχρι τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων.

Τὰ φαγητὰ ἡγγέλλοντο διὰ σάλπιγγος. Οἱ ὑπερήφανοι βαρῶνοι εἰσῆγον τοὺς ἀνθρώπους τιν πανόπλους, τὰ δὲ φαγητὰ ἐπὶ ἵππων σαγισμένον ἐν μέσῳ τῶν πολυαριθμῶν θαλαμηπόλων τιν πυρσοφόρων καὶ ἐν στολῇ. Ὁ μεσαιῶν δὲν ἀπομιμείται μόνον ἀλλὰ καὶ νεωτερίζει. Οἱ τάπητες παραληφθέντες ἐξ Ἀνατολῆς ὑπὸ τῶν σταυροφόρων κατακλύζουσι τὰ εὐρωπαϊκὰ μέγαρα· οἱ πλοῦσοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐκεῖνοι τάπητες δὲν χρησιμεύουσι μόνον εἰς παραπαιάσματα ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπίστρωσιν τῶν πατωμάτων καὶ μάλιστα τῶν ἐστιατορίων, ἐφ' ὧν καὶ ἐκάθηντο κατὰ τὰ συμπόσια ἐπὶ τὸ ἀνατολικώτερον. Τότε ἀναπτύσσεται καὶ ἡ πολυτελεῆς ἐπίστρωσις τῶν καθισμάτων, ἐδρῶν καὶ ἀνακλίντρων τῶν ἐστιατορίων στολιζόμενων τῶν ξυλίνων ἀστορέστων μερῶν διὰ γλυπτῶν ἀναγλύφων.

Πόσον θὰ ἐξεπλήττοντο οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι οὐχ ἦττον καὶ ἡμεῖς, ἐὰν ἠδύναντο νὰ ἐπανέλθωσι καὶ ἴδωσι τὰς ἵπποτικὰς ἐκεῖνας συνηθείας μεταδοθείσας μέχρις ἡμῶν, ἦτοι τὰς ἵπποτικὰς ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ κατὰ ζεύγη ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔχοντες δι' ἕκαστον φαγητὸν ἐν κοινόν πινάκιον, ἐξ οὗ καὶ ἔτρωγον ἀμφοτέρω, ὅθεν καὶ τό: manger à la même table, καὶ ἐν ποτήριον, χωρὶς πηρούνια καὶ χειρόμακτρα, ἀλλ' ἕκαστος νὰ σύρῃ τὸ ἄκρον τοῦ τραπέζομανδύλου, δι' οὗ καὶ ἐσπόγγιζε τὰς χεῖρας καὶ τὸ στόμα του· τοῦναντίον δὲ σήμερον ἕκαστος ἔχει ἴδιον πινάκιον καὶ κύπελλον δι' ἕκαστον φαγητὸν καὶ ποτόν, καὶ σχεδὸν ἴδιον μαχαίριον, κοχλιάριον καὶ πηρούνιον δι' ἐν ἕκαστον ἔδεσμα, οὐχ ἦττον καὶ ἀρκετὰ χειρόμακτρα κλπ.

[Ἀθήναι, Ἀπρίλιος 1912]

A. N. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

Ἐπιτύμβιον

Εἰς κυρίαν φλύαρον

ΠΕΝΗΝΤΑ χρόνια ἢ γλῶσσα τῆς ἐπήγαυε ῥοδάνι,
μὰ τώρα ἐδῶ ἵσταμάτησε καὶ τοιμουδιά δὲν βγάει.

ΣΑΤΑΝΑΣ